

DE VERDOEMDE EGYPTISCHE PRINS

van een papyrusrol opgetekend sprookje door Carl Grimberg, bewerkt door PetraLouise Muris.

“DE VERDOEMDE EGYPTISCHE PRINS.”

Het eeuwenoude originele Egyptische sprookje was van ± 1500 jaar voor Christus. Het is van een papyrusrol opgetekend door Carl Gustaf Grimberg, Zweeds historicus † 1875/1941. Helaas was de papyrusrol en daarmee de hiërogliefen incompleet en het verhaal onaf daarom is het bewerkt en geïllustreerd door PetraLouise Muris.

Verhaal of voorleesverhaal
voor kinderen
vanaf 8 jaar en ouder.

Let op! Alle geschreven en geïllustreerde gratis kinderboeken van deze auteur hebben het **alleenrecht** via de **kindvriendelijke veilige site kinderboek-online.nl** en via mijn site **petralouisemuris.nl** te worden uitgegeven.

Geen van mijn werken mag via uw sites, nieuwsgroepen, p2p netwerken en torrents op te halen zijn.

Zie de voorwaarden op kinderboek-online.nl

Streepje tussen een woord? Lees het als één woord.
Dikke letters- harde stem.

Bladzijde

3
6
10
14
17

hoofdstuk

1 Een zoon voor de farao.
2 De drie boze geesten.
3 De steile berg.
4 De domme soldaat.
5 Osiris, Anubis en de krokodil.

HOOFDSTUK 1 EEN ZOON VOOR DE FARAO.

Er was eens lang geleden in het Egyptische Rijk een machtige farao.

Deze farao had alles wat zijn hart begeerde en beschikte over een enorm krachtig leger.

Omdat hij veel gebieden veroverde werd zijn Egyptische Rijk almaar groter.

Daardoor heerste er nooit voedsel-gebrek daar uit alle omliggende gebieden voedsel toe-stroomde.

Iedereen in het super-grote Egypte was gelukkig want hun dierbare farao zorgde goed voor hen.

Toch was de farao niet echt gelukkig.

Hij had wel een beeld-schone vrouw en was erg verliefd op haar maar er kwam maar geen kindje.

Hoe hij ook bad naar zijn goden het hielp hem niets.

Jaren gingen voorbij en hij en zijn vrouw werden ouder.

Zij werden bijna te oud voor een kindje.

Midden in een zomer-nacht kreeg de machtige farao een vreemde droom.

Hij werd bezocht door een bood-schapper van zijn oppergod, de zonnegod Aton die de machtige vurige bol is die hoog in de lucht hangt en die voor al het leven op aarde zorgt.

De bood-schapper was al even verzengend als het vuur van de zon zodat de farao achteruit deinsde om niet te verbranden.

De stem van de bood-schapper klonk als laaiend vuur dat hij met kracht uit zijn mond spoot.

“O machtige Farao, ik ben de bood-schapper van de oppergod Aton ofwel Amon-Ra. Zijn wil is dat u binnenkort een zoon krijgt! Zorg ervoor dat niemand uit het doden-rijk in de buurt van zijn bedje komt.”

De farao schrok wakker en keek naar zijn vrouw. Wat zag zij er nog lief uit ook al was haar huid gerimpeld. Hij wilde haar wakker maken om zijn droom te vertellen maar zij sliep zo vredig dat hij het niet over zijn hart kon krijgen.

Die hele nacht kon hij de slaap niet meer vatten. Hij hoopte vurig dat zij haar ogen zou opslaan maar dat gebeurde pas laat in de ochtend. Hij kon niet wachten tot zij geheel gekleed was want hij wilde haar meteen vertellen welk een vreemde droom hij had.

Toen begon hij te vertellen over de boodschapper die in vuur gehuld was en die een bulderende stem had als van razend vuur.

Dat die een gezant was van de oppergod Aton en dat die de prachtigste boodschap had die er maar te bedenken was, daar die luidde dat er een zoon geboren zou worden.

Toen de koningin dat hoorde glimlachte zij zo lief dat het leek of zij een hemels wezen was.

De farao hoopte vurig dat zijn droom zou uitkomen, daarom vergat hij uit blijheid de laatste woorden van de goddelijke boodschap.

Toch ging er nog een tijd voorbij maar uiteindelijk werd er een kindje geboren.

Het was een jongetje en hij leek precies op zijn vader.

De farao was erg trots, hij vertelde iedereen over de zonnegod die een boodschapper had gestuurd.

Al heel gauw was het bij iedereen bekend dat er een nieuwe farao was geboren door de oppergod gegeven.

Dat verhaal deed de ronde in heel Egypte maar ook daar ver buiten.

Helaas verspreidde dat bericht zich ook in de onderwereld waar de doden leven.

In dat dodenrijk heersten donkere figuren die geen geluk meer konden proeven. Hun aardse leven was voorbij.

Die figuren waren stik-jaloers en gunde iedereen zijn ondergang maar vooral de machtigen op de aarde.

Zij gunden hen oorlog en chaos, hongers-nood, ziekten maar vooral de dood. Nu hadden zij tot hun schrik gehoord dat er alsnog een kind was geboren die later farao zou worden en die door de oppergod was geschonken.

HOOFDSTUK 2 DE DRIE BOZE GEESTEN.

De plannen van de boze geesten om na de dood van de vriendelijke farao een wreed heerser op de troon te plaatsen, chaos en ziekten in het land te laten uitbreken, zou nooit kunnen plaats-vinden.

Daar waren zij flink kwaad om.

De geesten bekonkelden met elkaar hoe zij de farao ongelukkig konden maken door zijn zoon te doden.

Maar hoe zou dat moeten gebeuren?

Doden kunnen wel naar het land der levenden maar zijn daar geest en dus niet te zien, nog hebben zij daar kracht. Zij hadden dus hulp nodig.

Nu was er in dat dodenrijk iemand die nog slechter was dan zij maar zo vinding-rijk dat die een oplossing bedacht.

‘Wij zoeken drie meisjes, zo lief dat zij hemels lijken.

Wij dragen hen als jassen en hun monden stoppen wij vol kwaad. Dat doen wij pas als de tijd daar is.’

Het volk van Egypte was zo blij met de kleine prins dat zij hem van alles wilden brengen.

Daarom bedacht de Farao dat men het kind op bepaalde dagen cadeaus (kado's) mochten brengen.

De cadeaus waren totaal verschillend.

De één gaf een tapijt en de ander gekleurde kralen.

Het kind kreeg: goud, zilver en kleding, geiten, ezels, zelfs paarden. Lekkernijen, potten en beelden.

Maar weer anderen droegen gedichten voor of vertelden verhalen. Weer anderen zongen en dansten voor hem.

De baby had er geen weet van, die sliep tijdens het lawaai rustig door.

Opeens stonden zij daar alsof zij uit het niets kwamen. Drie boze geesten op zoek naar drie lieve meisjes. Helemaal achter in de zaal wachtten drie zusjes met bloemen voor de kleine prins. De drie geesten vonden hen heel geschikt daarom sprongen zij in elk van hen.

De meisjes-lichamen omhulden hen als jassen. De geesten hielden zich heel rustig, muisstil.

Uiteindelijk, na enkele uren stonden de meisjes voor het bedje van de kleine prins. Het eerste meisje strooide haar bloemen voor het bedje. Haar bedoeling was dat zij iets liefs zou zeggen.

Maar in plaats van dat lieve, zei haar stem: **'jij zal door een krokodil opgeslokt worden!'**

Het tweede meisje wilde gaan zingen maar uit haar mond klonk geen gezang.

Haar grimmige stem schreeuwde: **'o verdoemde prins, jij vindt de dood door de slang!'**

Het derde meisje zei daar meteen achteraan: **'het kan een ook hond zijn die je te pakken neemt, ha, ha, ha! Hoe dan ook, jij gaat dood door één van deze monsterlijke beesten!'**

Meteen verlieten de drie boze geesten de lichamen van de meisjes. Het kwaad geschiedde, de prins werd vervloekt en was gedoemd te sterven door één van deze beesten.

De farao keek ontzet. Zijn gezicht verkrampde.

Hij had alles gehoord en beval zijn soldaten de meisjes onmiddellijk gevangen te nemen.

Hij vroeg hen: **'wat had dat te betekenen? Waarom willen jullie de prins dood? Kijk eens goed naar mijn zoon, het is nog een baby. Hoe kunnen' jullie!'**

De meisjes konden zijn vraag niet beantwoorden, zij kwamen immers het kind geluk toewensen? Zij wisten niet dat er boze geesten bezit hadden genomen van hun lichamen en dat zij dus geen eigen wil hadden.

Hoe zij ook huilden en jammerden dat zij er niets aan konden doen, werden zij weggevoerd.

Die nacht piekerde de farao zodat hij de slaap niet kon vatten. Midden in de nacht liet hij zich de sterren lezen door een astroloog. (iemand die in de stand van de sterren de toekomst ziet)

‘Ik zie in de sterren,’ zei de astroloog: ‘dat het kind is vervloekt. Het zal slecht met hem aflopen.’

‘Meent u dat nou? Wat kan ik doen om te voorkomen dat een krokodil of een slang of een hond hem doodbijt?’

‘Ik denk niets. Het beste is dat het kind nooit buiten komt. Sluit hem op en laat hem bewaken.

Uw paleis is ruim zat. Er zal wel een geschikte kamer zonder ramen zijn waar het kind veilig kan opgroeien.’

‘Verschrikkelijk,’ jammerde de farao: ‘wat zal mijn lieve vrouw hiervan vinden.

Kan het kind werkelijk niet naar buiten?’

Hij sloeg zijn handen voor zijn ogen en liep luid huilend naar het babybedje.

Daar kreeg hij opeens een plan.

‘Ik weet wat,’ leek hij tegen de baby te zeggen. ‘Ik weet een oplossing. Ik laat een prachtig paleis bouwen midden in de Arabische woestijn ver van de rivier de Nijl en ver van de Rode zee.

Het is een verlaten gebied, geen hond die daar komt.

Ik laat jou dag en nacht bewaken zodat geen enkel monster het gebouw kan binnen-dringen.

Niemand mag weten dat jij daar woont, alleen jouw moeder en mijn betrouw-baarste vrienden.

Je zult er niets van merken want jij bent nu nog klein.’

De dag daarop gaf de farao het bevel om in het diepste geheim een veilig groot paleis te bouwen met hoge vensters en verhoogde ingangen.

Het gebouw moest zo snel mogelijk klaar zijn zodat het vlug in gebruik kon worden genomen.

‘Zodra het klaar is inspecteer ik alles, dan kunnen mijn vrouw met haar kind verhuizen. Ik blijf hier zodat niemand weet dat zij hier niet meer wonen,’ zei hij.

HOOFDSTUK 3 DE STEILE BERG.

En zo gebeurde het dat in het diepste geheim een paleis midden in de woestijn werd gebouwd. Ver van bewoonde gebieden, ver van de rivier en de zee. Toen het paleis gereed was trok een klein leger die allen ver-trouwe-lingen van de Farao waren door de woestijn. In hun midden de draagstoel van de koningin en haar kind. Ze waren op weg naar het paleis waar de koningin en haar zontje zouden intrekken. Het is was stevig gebouw waar niemand zomaar in kon.

De eerste ruimte in het gebouw had een valse ingang vol gevaar en het was beslist geen doorgang. Men kon daar niet lopen daar de tegels op de vloer kantelden met daaronder een afgrond en speren die gelanceerd werden alvorens je viel.

Dat alles was gemaakt om de prins tegen vijanden te beschermen. Wie toch het eind van de gang haalde zou worden opgewacht door hongerige panters. Daarom was er naast die ingang een steen waarmee een muur openschoof. Dat was de veilige ingang die het leger moest gebruiken om naar binnen te kunnen.

Vele jaren verstreken zonder dat de prins naar buiten mocht. Hij was eraan gewend. Hij wist waarom het buiten gevaarlijk was.

Op een dag zag hij een reiziger voorbij komen en een vreemd dier dat hem naliep.

‘Wat is dat voor een dier meneer,’ vroeg hij aan zijn bediende.

‘Dat is een hond. Dat is het trouwste dier dat ik bedenken kan. Ik had vroeger ook een hond. O wat was dat een lief beest. Hij liep altijd naast mij en ik knuffelde hem. Een trouwe hond is als een echte vriend.’

‘Ik wil die hond, haal hem voor mij.’

‘U mag geen dieren van uw vader, trouwens die hond zou heimwee krijgen en niet willen eten.

Hij zou doodgaan omdat hij zijn baasje mist.

Het dier moet niet van zijn baas gescheiden worden.

Een hond is als een klein kind die van zijn moeder houdt.’

‘Dan wil ik een andere hond! Vraag mijn vader of ik een hond mag want mijn hart is verdrietig omdat ik niet kan knuffelen.’

De bediende werd eropuit gestuurd en vertelde de farao wat zijn zoon had gezegd.

De farao kreeg medelijden met zijn zoon omdat zijn hartje verdrietig was. Daarop moest de bediende een hond kopen. Hij kocht een jong hondje en bracht dat naar de prins.

Die was erg blij en zorgde goed voor het dier.
Het dier was zo tevreden dat het geen reden had om te bijten.

Het prinsje werd een jongeman die naar buiten wilde.
Hij was het zat om aldoor opgesloten te zijn ook al had hij alles om zijn dagen door te komen.
Hij vroeg de bediende om zijn vader te vragen of hij het Egyptische Rijk zou mogen zien.

‘Zeg hem dat als ik moet sterven door een hond of een slang of een krokodil dat het toch wel gebeurt.’

De farao hield erg veel van zijn zoon daarom gaf hij toestemming.

Hij zei tegen de bediende: ‘goed, ik zal hem zwaar bewapenen zodat hij zich tegen het gevaar kan verweren.
Neem paard en wagens mee en laat hem reizen.’

En zo gebeurde het dat de prins voor het eerst buiten kwam. Zijn trouwe hond volgde hem.

De prins reisde van Oost naar West en van daaruit naar het Zuiden. Hij keek zijn ogen uit, wat was alles mooi.

Hij zou later de Farao worden van een prachtig land..., als hij dan nog in leven was.

Voldaan kwam hij in zijn paleis terug en vertelde over al het moois dat zijn land te bieden had.

Daarop besloot hij nog eenmaal Noordelijk te gaan kijken want zijn land moest eindigen bij een prachtige zee.

Eenmaal daar vertrok hij weer naar het Oosten maar nu ging hij langs de kust.

Waar hij eerst nog Oostelijk bij de Rode zee uitkwam was er nu land.

Hij ontdekte dat de kust erg lang was.

Hij wist niet dat hij Egypte allang had verlaten en zich nu in een ander land bevond.

Dat land heette op dat moment Messo-po-tamië. Dat grote land omvatte in het Noorden, Turkije, Syrië, Libanon en Israël, Jordanië en Irak.

Deze landen bestonden toen nog niet.

Niets-ver-moedend reisde de prins almaar verder totdat hij in een enorm tenten-kamp terecht kwam.

Hij kon er niet omheen want verderop was een hoge berg.

Hij werd eerst door de menigte bestudeerd, men vroeg zich af wie hij was en wat hij hier te zoeken had.

Zij vertelden hem dat er alleen prinses in het tentenkamp waren en dat allen kans maakten om met de mooie prinses te trouwen.

De prins durfde niet te vertellen dat hij de zoon van de farao was omdat hij door geesten werd verdoemd.

Daarom zei hij dat hij een weg-gelopen soldaat was.

HOOFDSTUK 4 DE DOMME SOLDAAT.

Blij dat hij een weg-gelopen soldaat was, vertelden de prinsen dat degene die het eerst boven op de steile berg en in de kamer van de prinses was aan-gekomen haar als vrouw mocht hebben.

De hele dag keek de zoon van de Farao naar alle prinsen die de berg beklommen maar daar ook weer van af vielen. 's Avonds was er niemand meer die de beklimming aandurfde. De meeste prinsen vertrokken weer.

'Ik ga het ook proberen,' zei de zoon van de farao. Hij werd uitgelachen.

'Ha, ha lafaard, jij durfde geen soldaat te zijn, laat staan dat jij die berg kunt beklimmen. Jij hebt geen recht op de prinses. Bespaar je de moeite domme soldaat.' Maar de prins liet zich niet weer-houden, hij bond zijn hond aan zijn paarden-span omdat die zijn wapens moest bewaken en begon de beklimming.

De prins was soepel en lenig.

Beneden keken enkele prinses toe hoe hij almaar hoger klom. Zij dachten nog kans te maken op de prinses omdat de soldaat geen bedreiging zou vormen.

Daarom joelden zij en ap-plau-dis-seerden zij toen de domme soldaat in de slaapkamer van de prinses verdween.

De zoon van de farao schrok toen hij de wonder-schone prinses zag. Hij was op slag verliefd.

Haar gevoel zei dat hij degene was die met haar mocht trouwen.

Omdat de soldaat niet terug-keerde naar zijn hond en zijn paarden-span riepen de prinsen dat het niet eerlijk was. Zij vertelden een bode dat die jongeman die nu boven was helemaal geen prins was maar een ge-de-serteerde (weggelopen) Egyptische soldaat.

De bode ging zo snel mogelijk naar zijn koning en vertelde dat de man in zijn dochters kamer geen prins was maar een deserteur, een angstige weggelopen soldaat.

De koning werd vreselijk boos.

‘Stuur die schurk naar Egypte terug!’ schreeuwde hij.

Echter, toen soldaten de zoon van de farao vast-grepen schreeuwde de prinses: **‘als jullie hem van mij afnemen, eet ik niet meer en drink ik niet meer. Dan wil ik dood!’**

De koning was buiten zinnen, hij ging naar zijn dochter en schreeuwde naar zijn soldaten: **‘doodt die Egyptische deserteur voor haar ogen!’**

‘Nee,’ schreeuwde de prinses: **‘als hij gedood wordt sterf ik voordat de zon onder gaat. Als hij niet leeft wil ik ook niet meer leven.’**

De koning was bang om zijn enige kind te verliezen daarom gaf hij toestemming voor een huwelijk.

Zij kregen een mooi paleis en landerijen in Messo-potamië met alles erop en eraan.

Tijdens een avond-maal zei de prins: ‘mijn liefste, ik draag een vreselijk geheim. Ik moet je vertellen dat ik verdoemd ben en wellicht gauw zal sterven.’

De prinses schrok.

Toen vertelde hij haar over de drie boze geesten en over de slang, de hond en de krokodil.

Dat hij geen soldaat was maar dat hij in werkelijkheid een Egyptische prins was.’

De prinses keek onder de tafel en wees naar de hond.

‘Waarom heb jij dan een hond? Maak hem dood!’

‘Nee, mijn hond is lief en trouw. Hij zal nooit iemand bijten. Hij vormt geen gevaar.’

Toch was de prinses daar niet zeker van.

Vanaf die tijd sliep zij zo licht, dat als de hond zich bewoog, zij wakker werd.

Omdat de prinses niet geloofde dat zij met een echte prins was getrouwd, wilde zij naar zijn vader, de farao.

Nu moest de prins wel naar Egypte terug of hij nu wilde of niet. Hij was bang dat daar de ver-vloeking uit zou komen.

Alles werd gereed gemaakt voor de lange reis naar Egypte. Eenmaal daar werden zij begroet door een groot leger van de farao.

Zij be-geleidden hen naar het paleis van de farao.

Daar kreeg zij weer het ellendige verhaal te horen over de drie geesten.

De farao vond het beter dat zij in het woestijn-paleis zouden gaan wonen, daar dat het veiligste gebouw was in heel Egypte.

De prinses kon ‘s nachts niet meer slapen.

Zij waakte over haar man, zij wilde hem nooit meer kwijt.

Omdat zij toch wakker was bad zij naar de Egyptische goden maar vooral naar die in het dodenrijk.

Op een nacht gleed er een giftige slang hun slaap-kamer in.

De cobra gleed langzaam naar de Egyptische prins.

De prinses sprong bovenop de cobra en melkte zijn giftanden.

Daarna pakte zij haar dolk en doodde het beest.

Zij trilde nog van angst toen haar man wakker werd.

Die keek vol ontzetting naar de grote gedode slang.

HOOFDSTUK 5 OSIRIS, ANUBIS EN DE KROKODIL.

De prinses liefkoosde haar man, haar stem klonk zacht:

‘ik heb naar jouw Egyptische goden gebeden die jou moeten be-schermen tegen al het kwaad.

Zie, de slang die jou wilde aanvallen is zelf dood.

Jouw hond doet je geen kwaad en die krokodil zal ook wel

meevallen.’

Daarop dankte

zij alle

Egyptische

goden, ook die

in het dodenrijk.

Anubis de god van de doden hoorde haar gebed. Het was een gebed voor degene die zij liefhad. Hij had medelijden met haar. Daarom bezocht hij de god van heel het dodenrijk.

‘Gegroet Osiris! Drie van mijn onderdanen, bewoners van uw dodenrijk hebben de prins vervloekt.

De jongen heeft een goed hart. Heb medelijden met hem.

Hij zal later een goed farao worden en het toe-komstige volk van dit Rijk zal ons zeker aanbidden.

De machtige heerser van het dodenrijk antwoordde: 'breng die drie bewoners hier en weeg al hun daden, daarna zal ik recht doen.'

Binnen een oogwenk stonden de drie geesten voor Osiris. Hij zei: 'weeg hun daden!'

Anubis pakte zijn balans ([weegschaal](#)) en woog het leven van de drie geesten.

Anubis zei: 'het waren leugenaars, het waren dieven! Het waren moordenaars!

Zij waren slecht en verdienen gestraft te worden.

Zij zijn ons dodenrijk niet waardig.'

'Wij waren het niet alleen,' jammerden de geesten: 'er is nog iemand die nog slechter is dan wij, die bedacht de vervloeking!'

'Hij zal hier komen!' beval Osiris.

Binnen een ogenblik stond de vierde geest voor Osiris.

De geest knielde en jammerde luid.

'Het is te laat, jij bent zojuist gewogen,' zei Anubis.

'Jij bent zo slecht dat alles zwart kleurt.

Straf hem Osiris. Laat hem merken wie hier wie vervloekt.'

'Ik heb besloten,' zei Osiris: 'dat jullie gestraft worden door datgene wat jullie bedachten.

Die hond was trouw maar voor hoelang nog? Het dier blijft een risico.

De slang werd al gedood maar de krokodil leeft nog.

Jullie zullen voorgoed sterven als die krokodil.'

En zo gebeurde het dat de prins en de prinses bij de rivier de Nijl aankwamen.

Toen zij voorzichtig het water inliepen begon de hond klagelijk te blaffen.

Midden in de Nijl dreef een gevaarlijke krokodil.

Zijn scherpe tanden waren zichtbaar.

‘Daar drijft een boomstam,’ zei de prins: ‘mijn hond blaft.

Ik denk dat mijn hond die stam wil hebben.

Laten wij die stam pakken dan kunnen wij er bovenop zitten en rond peddelen.’

De prins liep op de stam af.

De hond sprong hem meteen na omdat het geen stam was. Het beest wist dat er gevaar dreigde maar hoe kon hij zijn baas redden?

Er zat maar één ding op.

Hij zou de prins bijten dan zou die vast uit het water gaan. Als een wolf luid grommend beet hij zijn baas.

Het bloed gutste uit het been van de prins.

Die viel en spartelde in het water en dat lokte de krokodil.

Langzaam kwam het gevaarte dichterbij.

De prins zag het gevaarlijke beest te laat.

Daardoor was hij te laat om uit het water te gaan.

De prinses gilde op de oever dat hij eruit moest.

Daarop nam de hond een beslissing dat hem fataal zou worden.

Hij wierp zich voor de muil van de krokodil en die tolde met de arme hond rond. De hond verdrong jammerlijk.

Daarop verscheurde de krokodil de arme hond.

Dat vond de krokodil nog niet genoeg, hij wilde ook het mens dat tegen hem schreeuwde omdat de hond was gedood.

Pijlsnel schoot de krokodil op de prins af.

Plotseling voelde het dier een heftige pijn.

Het beseftte dat het gewond was en probeerde uit alle macht de prins te ont-vluchten.

Doch de prins sprong uit woede bovenop hem en stak het beest vele malen met zijn zwaard totdat het roerloos over de kabbelende golfjes dreef.

De geesten die in de krokodil waren opgesloten, waren voorgoed dood.

Voor hen geen terugkeer naar het dodenrijk.

‘Uw wil geschiedde Osiris,’ zei Anubis: ‘de toekomstige Farao is veilig en daarmee is de vervloeking verbroken.’

Toen de oude farao hoorde dat zijn zoon een krokodil had verslagen en daarmee de vervloeking ongedaan had gemaakt vond hij het tijd dat de prins hem zou opvolgen. Op dat ogenblik versmolten Messo-potamië en Egypte tot één groot Rijk waar de jonge farao en zijn koningin over heersten en waar iedereen gelukkig was.

EINDE.